

ให้แล้วจับตั้งไว้ข้างหนึ่ง ค่ะเนว่าเด็กจุดไม่หลุดจากมือเรา เด็กน้อย
คว่ำของอีกด้านหนึ่งไม่ยอมปล่อย ตั้งจนกระดาศของขาดติดมือไป
ขึ้นชื่อว่ากระดาศของจดหมายก็ออกจะเหนียวอยู่บ้าง ถึงดังนั้นเด็ก
ไม่ยอมปล่อย กระชากขาดติดมือไป จึงนึกถึงคำหลวงพ่อกว่า เด็กได้
ธรรมกายนั้นอาจเป็นจริง เพราะว่าเด็กๆ มีอารมณ์ไม่พึงชาน คือ
อารมณ์ต้องการอะไรก็ปักใจตั้งลงไปไม่ยอมทิ้งจะเอาให้ได้ ถ้าแย่ง
ของไปจากมือ ต้องร้องไห้เอาของนั้นคืนเสมอ อนึ่งเมื่อผู้ใหญ่สอนอะไร
เด็กๆ มักจะจดจำและทำตาม เด็กปฏิบัติธรรมก็มีทางจะได้ธรรมกาย
เหมือนหลวงพ่อบ้านพูดไว้ ใครเล่าจะพิสูจน์ เพราะผู้ใหญ่จะลดตัว
และทำความรู้สึกเหมือนเด็กไม่ได้

การสร้างพระพุทธรูปผง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธุ์

เมื่อการสร้างโรงเรียนปริยัติธรรมเริ่มขึ้น หลวงพ่อได้สร้าง
พระพุทธรูปเป็นพระพิมพ์เล็กๆ ครั้งแรก
๘๔,๐๐๐ องค์ ผสมด้วยผงและสรรพดอก
ไม้หอมมีดอกมะลิเป็นต้น ที่ได้บูชาพระ-
ประจำเข้าเย็นและนำออกตาก ได้มาผสม
กับผง พิมพ์เป็นพระแจกแก่ผู้มาร่วมการ
กุศลในวัดนั้น ปรากฏว่าเป็นที่นิยมของ
ประชาชน เพราะหลวงพ่อบ้านเข้าสมาธิ
ปลุกเสกด้วยตนเอง และรวมศิษย์ที่ได้
ธรรมกายช่วยบรรจุอิทธิฤทธิ์อันเกิดแก่ธรรมกาย ช่วยกันทำเป็นเวลา
แรมปี

การแจกนั้น มิใช่ให้ผู้ใดนำออกไปนอกวัด และมีได้ลงแจ้ง
ข่าวชักชวนเป็นใบปลิว วัดปากน้ำทำอย่างเจียบ รู้กันเป็นภายใน เกิด
ความนิยมภายในก่อน แล้วข่าวว่าหลวงพ่อบ้านทำพระผงก็แพร่หลายไป

มีผู้มารับกันคับคั่ง
วันหนึ่งเป็นจำนวน
ร้อยๆ หลวงพ่อเป็น
ผู้แจกเอง ผู้รับนั้น
คือคนมาทำบุญที่วัด
เมื่อบริจาคแล้ว เอา
ใบเสร็จไปถวาย
หลวงพ่อก

ให้พระ ๑ องค์ ประสิทธิ์ประสาทให้ตามพิธีของท่าน

ตามต่างจังหวัดเดินทางมาเป็นหมู่ โดยทางเรือเมล์บ้าง โดย
เอาเรือแท็กซี่มาเป็นคณะบ้าง มีพระภิกษุเข้ามาบ้าง ครั้งแรกๆ คน
แน่นวัด ถ้ามาผิดเวลาต้องรอตั่งวันจึงได้รับพระที่ตนต้องการ พวกมา
รับพระนั้นไม่ได้พูดกันว่ามาเช่าพระ แต่พูดกันทุกคนว่ามารับของขวัญ

เมื่อออกแจกเป็นของขวัญไม่ช้า วันหนึ่งมีผู้มารับพระของ
ขวัญมีจำนวนถึง ๑,๕๐๐ คนเศษ ที่ทราบจำนวนดังนี้ โดยนับใน
ปวารณาที่ผู้มารับของขวัญนำไปถวายแทบทุกวันต้องสิ้นเวลาแจกนับ
เป็นชั่วโมงๆ แสดงความอัศจรรย์ในสมาธิจิตอันเกิดแก่กรรมกายของ
หลวงพ่อดีกว่า

การนำพระออกไปแจกตามนอกวัดนั้นไม่ได้เป็นเด็ดขาด
ต้องมารับที่วัดปากน้ำ และต้องรับจากหลวงพ่อด้วยจึงจะพอใจ ใครๆ
จะแจกแทนไม่ได้ แม้จะมีผู้อื่นแจกแทน ผู้ต้องการก็ไม่นิยม

ผู้จะรับของขวัญได้เพียงองค์เดียวเท่านั้น คือคนหนึ่งรับได้ ๑
องค์ จะฝากกันไปรับ หลวงพ่อกก็ไม่ให้ ใครรับไปแล้วถ้าทำหายจะมา
รับอีกหลวงพ่อกก็ไม่ให้เหมือนกัน แม้จะทำบุญสักเท่าไรๆ ก็ไม่ให้อยู่
นั่นเอง เว้นไว้แต่ไม่ทราบ

ที่ประหลาดยิ่งกว่านั้น ก็คือว่าใครทำบุญมากๆ เช่น ๑,๐๐๐

บาท หรือ ๑๐,๐๐๐ บาท หลวงพ่อก็ให้พระเป็นของขวัญเพียงองค์เดียวเหมือนกัน ได้เคยถามท่านว่า เมื่อเขามาทำบุญตั้งพันบาทเช่นนั้นจะให้ของขวัญสัก ๕ องค์ ๑๐ องค์ ไม่ได้หรือ หลวงพ่อตอบว่าพระของเรามีคุณภาพสูงยิ่งกว่าราคาใดๆ เงินพันบาทหมื่นบาทยังไม่สมกับคุณภาพของพระเสียอีก

แม้ท่านจะให้แก่ผู้ใดเป็นส่วนตัว ท่านก็ต้องบริจาคปัจจัยให้แก่วัดเหมือนกัน ทั้งนี้ท่านถือว่าท่านทำให้แก่วัด มีใช้ทำเพื่อส่วนตัวจะเอาเปล่าๆ ไม่ได้ ชั่วเวลาไม่ถึงปี พระผงจำนวน ๘๕,๐๐๐ ก็หมดไป หลวงพ่อต้องเข้าปริกรรมทำอีก เพื่อเป็นของขวัญแก่ประชาชน

เมื่อก่อนท่านจะมรณภาพ คือเวลากำลังป่วย ท่านสั่งให้ทำพระอีก และก็แจกด้วยตนเองเรื่อยมา กว่าแจกทั่วถึงกันวันหนึ่งๆ ต้องเสียเวลาแจกตั้งชั่วโมง

เมื่อหลวงพ่อยุ่หนัก ได้มอภาระ และประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่พระครูสมณธรรมสมาทาน (มหาเจี๊ยก) ศิษย์ท่านแจกต่อไป โดยท่านพิจารณาเห็นแล้วว่า จะทำหน้าที่แทนท่านได้ เวลามอบของขวัญต้องเป็นพระครูองค์นี้ องค์อื่นไม่มอบ

ที่ให้พระครูสมณธรรมสมาทานเป็นผู้แจกนั้น โดยท่านเห็นว่าได้ธรรมกายมาตั้งแต่เป็นสามเณร ได้ใช้สอยให้ถอนโรคแทนตัวท่าน ทำงานได้ผลดีเป็นที่พอใจหลวงพ่อก็มีความเชี่ยวชาญในทางสมาธิอยู่มาก จึงมอบให้รับภาระนี้ต่อมา พระที่ให้เป็นของขวัญนี้ เวลานั้นก็ยังมิแจก และมีคนไปรับทุกวัน

ความจริงในเรื่องคนเดียวให้องค์เดียวนั้น หลวงพ่อถือขลังมาก ผู้เขียนเรื่องนี้ได้เคยรับจากหลวงพ่ ๑ องค์ และได้มอบเป็นของขวัญแก่เด็กผู้มาขอตั้งชื่อไป วันหนึ่งไปขอหลวงพ่ใหม่ ท่านไม่ยอมให้ บอกว่าต้ององค์เดียว ต่อมาไปพูดเลียบเคียงจะขออีก หลวงพ่อนิ่งเฉยไม่ยอมตอบ เป็นอันไม่ให้แน่

ครั้งหนึ่งพูดกับหลวงพ่อกว่า จะเอาติดตัวไปตามหัวเมืองต่างๆ เมื่อใครต้องการจะได้ให้เป็นของขวัญต่อเขา หลวงพ่อกว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ พระของเรามีคุณภาพจริง ผู้อยากได้ต้องมาเอง ถ้าเอาไปอย่างนั้นของดีก็กลายเป็นของเก๊ ไม่เป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใสและพูดแถมท้ายว่า อยากล้วยเลย แปะหมิ่นสีฟัน ๒ หนักก็ไม่พอแจกและก็เป็นจริงดังคำพูดของหลวงพ่อ

ช่วงสุดท้ายของชีวิตหลวงพ่อ

เจ้าคุณพระมงคลเทพมุนีเริ่มป่วยแต่ พ.ศ.๒๔๙๙ งานอย่างหนึ่งซึ่งได้ตั้งใจไว้ คือการฉลองโรงเรียนปริยัติ พ.ศ.๒๕๐๐ หลวงพ่อจะมีแรง หรือนิมิตต์พระ ๒,๕๐๐ องค์ มาเจริญพระพุทธมนต์ จะถวายสำหรับคารวทาน และสมณบริวารองค์ละชุด รวมเป็น ๒,๕๐๐ ชุด แต่เพราะอาพาธมาขัดขวางเสีย ความคิดนั้นก็ไม่มีปรากฏเป็นความจริง นับว่าเป็นโชคร้ายของวัดปากน้ำอย่างมหันต์ ซึ่งถ้าหลวงพ่อกว่าไม่อาพาธ วัดจะได้ทุนเป็นค่าภัตตาหารอีกเป็นจำนวนมาก

ตั้งแต่เริ่มอาพาธมา ได้รับความสะดวกในการอุปถัมภ์และพยาบาลทุกอย่างไม่มีอะไรขัดข้องเลย มีพร้อมเท่าที่หลวงพ่อกว่าต้องการ จนถึงมรณภาพ

ทุกครั้งยืมรับแขก สนทนาปราศรัยพอสมควร แต่โดยมากเข้าเยี่ยมยาก เพราะหมอห้ามไม่ให้รับกวณ เมื่อถูกห้ามบ่อยๆ คนเยี่ยมก็ห่างไป เพียงมาถามข่าวข้างนอกแล้วก็กลับ

ทุกอย่างชอบทำเองเมื่อเวลาป่วยไข้ เช่นจะช่วยพุงลูกพุงนั่งไม่ชอบ ลูกนั่งเองเดินเอง สรงน้ำเอง ใครจะไปประคองไม่ถูกอภัยด้วย เป็นเพราะกำลังใจแข็งเมื่อลูกนั่งไม่ไหวจริงๆ เพราะอาพาธทวิชั้น จึงยอมให้มีคนพุงลูกนั่ง

ผู้เขียนเรื่องนี้ พยายามไปเยี่ยม ไปติดๆ กันบ้าง ห่างไปนานๆ